

Arrest

nr. 136 160 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 5 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 29 april 2014, bij arrest nr. 123 333, weigerde de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp aldus het beroep van de verzoekende partij.

Op 24 december 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) genomen. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 11 juni 2014, bij arrest nr. 125 474, verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring.

Op 28 juli 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 september 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheid. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 23 september 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

Op 23 september 2014 nam de verwerende partij ook nog de beslissing houdende een inreisverbod van 2 jaar.

2. Over de rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee beslissingen. Zij geeft als verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en vervolgens stelt ze dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde om reden dat de elementen die zij aanvoert ter staving van haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel.

De verwijzingen naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn niet dienstig daar deze betrekking hebben op de samenhang tussen enerzijds een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die ongegrond wordt verklaard en anderzijds een daaropvolgend bevel. Anders dan in voorliggend beroep heeft de vernietiging van een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard wel een implicatie voor het bevel. Immers valt de verzoekende partij bij een vernietiging terug op een attest van immatriculatie (aldus een verblijfstitel) hetgeen haaks staat op een bevel om het grondgebied te verlaten.

De loutere kennisgeving van de beslissingen op dezelfde dag zonder dat wordt aangetoond dat de beslissingen een connectie hebben wat betreft hun inhoud en een invloed kunnen hebben op de wettigheidscontrole van de andere beslissing, maakt op zich niet dat er samenhang is.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 23 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, dit is het aan de verzoekende partij opgelegde bevel van 23 september 2014.

De Raad herinnert er aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vraagt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting om het beroep ontvankelijk te verklaren voor wat betreft de eerste beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 28.07.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid .

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene duurzaam verankerd zou zijn, dat zij haar leven intussen in België opgebouwd zou hebben, dat betrokkene goed Nederlands tracht te spreken (zie deelcertificaten), dat betrokkene werkbereid is en steeds gewerkt heeft in het verleden, da betrokkene al een hele vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij zich weldegelijk aangepast heeft aan de Belgische levenswijze en dat zij een attest van inburgering alsook een attest van deelname aan de Cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 05 maart 2012, zij diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 29.04.2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarvoor haar op 07 mei 2014 een toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 17 mei 2014 betekend werd en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar 1 maand 24 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk heeft begaan tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester VR haalt aan dat betrokkene niet kan terugkeren naar India aangezien zij daar niemand of niets meer zou hebben. Bovendien is ze er steeds geruime tijd niet meer geweest. Daarnaast is zij haar gewelddadige echtgenoot ontvlucht en heeft zij alles en iedereen achtergelaten om haar leven in veiligheid te brengen. Ze heeft nergens een tijdelijk onderkomen en de enige plaats waar zij veilig is, is hier in België stelt de raadvrouw. Een terugkeer naar China dan wel India zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Er worden helemaal geen bewijzen voorgelegd die de bewering dat zij mishandeld werd door haar man en dat zij hiervoor geen bescherming zou kunnen krijgen in het herkomstland voorgelegd. Betrokkene verklaarde India pas in maart 2012 te hebben verlaten, het lijkt dan ook niet aannemelijk dat haar afwezigheid uit het herkomstland dermate lang was dat zij zich er niet opnieuw aan zou kunnen passen. Uit de vragenlijst ingevuld in het kader van de asielaanvraag op 12 maart 2012 blijkt dat haar beide ouders nog in India woonachtig zijn, betrokkene zou ook nog een zoon en een dochter hebben in India, alsook een broer en twee zussen. Er wordt niet aangetoond dat deze familieleden inmiddels niet meer woonachtig zouden zijn in India. Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij geen enkel familielid of vriend meer zou hebben waarbij zij tijdelijk terecht zou kunnen tot zij weer op eigen benen zou kunnen staan. Het staat betrokkene daarnaast vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om

zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De zus van betrokkene zou legaal in België verblijven en zij zouden samen een gezinsleven opgebouwd hebben. Wanneer verzoekster terug dient te keren naar het land van herkomst, zou dit dan ook een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betekenen. Wij stellen hier vast dat er geen officiële documenten voorgelegd worden waaruit de familieband tussen betrokkene en NB (R.R.:xxx) die erkend werd als vluchteling, zou blijken. Daarenboven blijkt uit de vragenlijst ingevuld in het kader van de asielaanvraag op 12 maart 2012 dat betrokkene stelde 1 broer en 2 zussen te hebben, wanneer zij hun namen opsomt, is daar de naam 'NB' niet bij. Uit het administratief dossier van 'NB' blijkt dat deze evenmin de naam van betrokkene opgaf, toen zij haar zus en broer benoemde. Evenmin maakte betrokkene op 12 maart 2012 melding van het feit dat zij een zus zou hebben in België, zij verklaarde zelfs dat zij geen familie in België had. Hoewel de vermeende zus reeds in België zou aangekomen zijn op 01 mei 2007, is betrokkene pas sinds 13 augustus 2014 officieel op hetzelfde adres ingeschreven. Wat er ook van zij, wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar vermeende zus voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. De vermeende zus koos ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en zij opteerde ervoor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeksters aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn.

Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster verblijft reeds sinds 2012 op het Belgisch grondgebied en heeft hier haar leven opgebouwd. Zij kan nergens terecht in haar land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Waar zou zij terecht kunnen, nu ze jaren geleden alles en iedereen heeft achtergelaten en zij haar land diende te verlaten uit vrees voor haar gewelddadige echtgenoot?!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet! Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom haar langdurig (en legaal) verblijf, haar integratie en het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. De elementen van integratie namelijk dat betrokkene duurzaam verankerd zou zijn, dat zij haar leven intussen in België opgebouwd zou hebben, dat betrokkene goed Nederlands tracht te spreken (zie deelcertificaten), dat betrokkene werkbereid is en steeds gewerkt heeft in het verleden, da betrokkene al een hele vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd, dat zij zich weldegelijk aangepast heeft aan de Belgische levenswijze en dat zij een attest van inburgering alsook een attest van deelname aan de Cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Verzoekster is van mening dat haar langdurig (en legaal) verblijf en haar integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeksters louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

3. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 05 maart 2012, zij diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 29.04.2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarvoor haar op 07 mei 2014 een toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 17 mei 2014 betekend werd en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar 1 maand 24 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeksters in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie of niet verantwoord dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht. Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

4. Meester Van Rossem haalt aan dat betrokkene niet kan terugkeren naar India aangezien zij daar niemand of niets meer zou hebben. Bovendien is ze er steeds geruime tijd niet meer geweest. Daarnaast is zij haar gewelddadige echtgenoot ontvlucht en heeft zij alles en iedereen achtergelaten om haar leven in veiligheid te brengen. Ze heeft nergens een tijdelijk onderkomen en de enige plaats waar zij veilig is, is hier in België stelt de raadvrouw. Een terugkeer naar China dan wel India zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Er worden helemaal geen bewijzen voorgelegd die de bewering dat zij mishandeld werd door haar man en dat zij hiervoor geen bescherming zou kunnen krijgen in het herkomstland voorgelegd.

Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekster het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoekster wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in haar land van herkomst nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie in haar land van herkomst nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vrezen voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekster is naar België gekomen om haar gewelddadige echtgenoot te ontvluchten, zij kan echter onmogelijk terugkeren. Indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënte die van Tibetaanse origine is, is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Immers zij is naar België gekomen, heeft alles achtergelaten in haar land van herkomst en heeft niets of niemand meer bij wie ze terecht kan. Waar zou verzoekster terecht kunnen?

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in haar land van herkomst, als zij daar al jaren niet meer geweest is, hier al haar belangen heeft en hier in veiligheid kan leven??

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Verwerende partij heeft nooit onderzocht of verzoekster een veilig verblijf zou kunnen bekomen en of haar rechten niet geschonden zullen worden.

Stellen dat zij in India verblijf zou kunnen bekomen is te kort door de bocht. Er wordt immers niet onderzocht in welke omstandigheden zij daar zal verblijven en of ze er veilig is.

Dat zij zeer duidelijk verklaard heeft dat zij een doelwit vormt omwille van haar sociaal statuut.

Uit de recente media blijkt zeer duidelijk dat de situatie zeer onveilig is, bijvoorbeeld omwille van de groepsverkrachtingen die veelvuldig voorkomen.(zie bijlage)

Het is algemeen geweten dat alleenstaande vrouwen niet veilig zijn in India!

Zij heeft jaren volgehouden en steeds opnieuw geprobeerd een leven in veiligheid op te bouwen maar gezien de discriminatie, het seksueel geweld dat er bestaat t.o.v. vrouwen en de zeer grote kans die er bestaat verkracht te worden, zag ze zich genooddaakt haar leven in veiligheid te brengen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door dit niet te onderzoeken! Dat louter om deze reden de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden.

Dat het UNHCR reeds uitvoerig onderzocht heeft of India reële bescherming biedt aan Tibetanen in zijn rapport van maart 2014 en tot de volgende conclusies kwam:

“De Indische overheid voert een zgn. ad hoc-vluchtelingenbeleid en de administratieve verblijfsstatus van Tibetanen blijkt dan ook louter af te hangen van beleidsinstructies, die erg makkelijk gewijzigd kunnen worden, bijgevolg conjunctuurgevoelig zijn en weinig rechtszekerheid bieden.”

En:

“... aan het feit dat India geen ondertekenaar is van de Conventie van Genève een meer doorslaggevende betekenis gegeven te worden bij de beoordeling van het ‘reële’ karakter van de bescherming die de Indische overheid Tibetaanse vluchtelingen biedt dan het CGVS effectief doet. Aangezien er evenmin een geïndividualiseerde effectieve asielprocedure met procedurele garanties bestaat in India...”

En:

“De registratievoorwaarden voor Tibetanen die na 1979 in India aangekomen zijn (...) zijn hoogst onduidelijk en een permanent verblijfsrecht lijkt alvast uitgesloten.”

Het mag duidelijk zijn dat India geenszins in aanmerking komt als “een veilig onderkomen” en dat het onredelijk en flagrant onjuist is van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Dat India geenszins een veilig onderkomen kan vormen voor verzoekster.

Dat DVZ hier flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en zijn beslissing bovendien onvolledig motiveert!

Verwerende partij heeft immers weet van het feit dat verzoekster van Tibetaanse origine is, hetgeen ze bevestigd in de bestreden beslissing, en weigert hier vervolgens rekening mee te houden in de bestreden beslissing!

Dat dit op zich al een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hoe kan DVZ op een redelijke wijze tot de beslissing komen dat er geen gegronde dreiging bestaat, als het dit niet onderzoekt?!

Deze interpretatie is ééns te meer opvallend, daar de zus van verzoekster (althoewel onder dezelfde omstandigheden) wel het statuut van erkend vluchteling verkreeg.

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dan ook dient te respecteren!

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Zij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen wil verzamelen, is haar leven in gevaar!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengen, zodat zij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekster daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op haar betrekking hebben en het feit dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst omwille van haar statuut van alleenstaande vrouw, dat DVZ op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

5. Betrokkene verklaarde India pas in maart 2012 te hebben verlaten, het lijkt dan ook niet aannemelijk dat haar afwezigheid uit het herkomstland dermate lang was dat zij zich er niet opnieuw aan zou kunnen passen. Uit de vragenlijst ingevuld in het kader van de asielaanvraag op 12 maart 2012 blijkt dat haar beide ouders nog in India woonachtig zijn, betrokkene zou ook nog een zoon en een dochter hebben in India, alsook een broer en twee zussen. Er wordt niet aangetoond dat deze familieleden inmiddels niet meer woonachtig zouden zijn in India. Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij geen enkel familielid of vriend meer zou hebben waarbij zij tijdelijk terecht zou kunnen tot zij weer op eigen benen zou kunnen staan. Het staat betrokkene daarnaast vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster wenst op te merken dat zij meer dan twee jaar en half niet meer in haar land van herkomst is geweest.

Dat er van haar niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van meer dan 2 jaar zich tot andere personen zou richten voor financiële steun en opvang.

Dat het voor verzoekster niet duidelijk is hoe het IOM haar kan beschermen in haar land van herkomst. Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan haar veiligheid en gezondheid niet garanderen.

Dat het voor verzoekster bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instantie aanhaalt in zijn beslissing. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, aangezien haar leven en gezondheid er in gevaar zijn!

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

6. De zus van betrokkene zou legaal in België verblijven en zij zouden samen een gezinsleven opgebouwd hebben. Wanneer verzoekster terug dient te keren naar het land van herkomst, zou dit dan ook een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betekenen. Wij stellen hier vast dat er geen officiële documenten voorgelegd worden waaruit de familieband tussen betrokkene en NB (R.R.: xxx) die erkend werd als vluchteling, zou blijken. Daarenboven blijkt uit de vragenlijst ingevuld in het kader van de asielaanvraag op 12 maart 2012 dat betrokkene stelde 1 broer en 2 zussen te hebben, wanneer zij hun namen opsomt, is daar de naam 'NB' niet bij. Uit het administratief dossier van 'NB' blijkt dat deze evenmin de naam van betrokkene opgaf, toen zij haar zus en broer benoemde. Evenmin maakte betrokkene op 12 maart 2012 melding van het feit dat zij een zus zou hebben in België, zij verklaarde zelfs dat zij geen familie in België had. Hoewel de vermeende zus reeds in België zou aangekomen zijn op 01 mei 2007, is betrokkene pas sinds 13 augustus 2014 officieel op hetzelfde adres ingeschreven. Wat er ook van zij, wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar vermeende zus voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. De vermeende zus koos ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en zij opteerde ervoor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Dat bovenstaande stelling werkelijk onbegrijpelijk is voor verzoekster!

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de afstamming van verzoekster echt te onderzoeken. Verzoekster hoopte dat verwerende partij hen minstens zou uitnodigen om een DNA-test te ondergaan, zodat zij haar afstamming kan bewijzen, indien hier aan getwijfeld zou worden.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de afstamming van verzoekster te bekomen!

Dat bovendien de voorwaardelijke wijs die verwerende partij hanteert, duidt op een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekster

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Bovendien schendt men flagrant het gelijkheidsbeginsel, aangezien cliënten in andere dossiers WEL de kans krijgen om hun afstammingsband te bewijzen!

Dat de bestreden beslissingen met deze elementen geen rekening heeft gehouden. Dat alle aangehaalde elementen reeds weerlegd werden in het administratief dossier en dat er bijgevolg geen rekening gehouden werd met hetzelfde administratief dossier bij het nemen van de beslissingen.

Dat aldus de bestreden beslissingen niet redelijk te verantwoorden zijn en niet zorgvuldig werden genomen.

Indien verzoekster wordt geacht terug te keren naar haar land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Verzoekster en haar zus vormen een gezinscel!

Verzoekster was lange tijd gescheiden van haar zus en kwam slechts in 2012 aan in België.

Het feit dat de hereniging pas laattijdig gebeurde, geeft echter geen indicatie over de kwaliteit van de relatie! Zij hebben een duurzame relatie!

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoekster, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is helemaal geen sprake van wanordelijkheden, strafbare feiten, een gevaar voor de nationale veiligheid, openbare veiligheid of economisch welzijn van een land. Bijgevolg dient men het recht op gezinsleven van verzoekster te respecteren!

Men dient een belangenafweging te maken. Uit het dossier van verzoekster blijkt duidelijk dat haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie en het feit dat haar zus erkend vluchteling is in België, zwaarder doorwegen.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. De zus van verzoekster is erkend vluchteling en staat in voor haar onderhoud.

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in

België, op geldige wijze aantoon. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen volgens verweerder geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de consulaire post in het buitenland. De verwerende partij gaat uitgebreid in op alle argumenten die door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. Verder verduidelijkt de verwerende partij waarom de elementen van integratie enkel in de fase ten gronde worden behandeld.

De verzoekende partij argumenteert dat ze sedert 2012 op het Belgisch grondgebied verblijft en hier haar leven heeft opgebouwd, dat ze nergens terecht kan in haar land van herkomst, ook niet tijdelijk en dat ze haar land heeft verlaten uit angst voor een gewelddadige echtgenoot. Hierbij dient opgemerkt dat deze argumenten reeds werden aangevoerd in de aanvraag en ook uitvoerig beantwoord werden in de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling en op algemene wijze stelt dat dit wel buitengewone omstandigheden zijn, zonder verder in te gaan op de concrete motivering, kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ook waar de verzoekende partij stelt dat ze niet begrijpt waarom haar langdurig verblijf en het feit dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zouden uitmaken geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen, is de Raad van oordeel dat het antwoord op deze argumenten duidelijk terug te vinden is in de motivering van de bestreden beslissing. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat de elementen van integratie en verankering in België elementen zijn die tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en aldus niet in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag kunnen worden behandeld. Ook wat betreft de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wordt er uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze uitvoerige motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

In zoverre de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone

omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de elementen van integratie en het door de verzoekende partij aangehaalde langdurig verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken doch elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen verantwoorden, waardoor ze pas in een latere fase zullen worden in aanmerking genomen.

De verwijzing naar het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig daar dit arrest handelt over een aanvraag die ongegrond werd verklaard en dus geenszins de ontvankelijkheid van een aanvraag betrof.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met alle elementen alvorens de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Met haar betoog waarbij ze blijft herhalen dat de elementen van integratie en haar langdurig verblijf volgens haar wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden werd.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar argument dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Zo stelt ze dat het niet ter discussie staat dat de situatie in haar land van herkomst nog zeer precair is voor burgers die er wonen. Enerzijds stelt ze dat ze haar gewelddadige man is ontvlucht en anderzijds wijst ze op haar Tibetaanse origine. Ze meent dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of ze een veilig verblijf kan hebben in India. Ze meent dat zij omwille van haar sociaal statuut, een alleenstaande vrouw, niet in veiligheid zal kunnen leven in India omdat het algemeen geweten is dat alleenstaande vrouwen niet veilig zijn in India. Zo komen er veel groepsverkrachtingen voor. Hierbij verwijst ze ook naar een rapport van het UNHCR van maart 2014 dat handelt over de reële bescherming van Tibetanen in India.

Zoals hiervoor reeds werd aangestipt, komt het aan de verzoekende partij toe om in haar aanvraag duidelijk aan te halen welke de buitengewone omstandigheden zijn in haar hoofde.

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot het aanvoeren van haar langdurig verblijf en het feit dat ze meent dat een terugkeer een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd nergens aangevoerd. In haar theoretische uiteenzetting aangaande wat volgens haar dient verstaan te worden onder buitengewone omstandigheden heeft ze op een vrij summiere wijze het volgende aangegeven *“verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen, aangezien zij al geruime tijd niet in India is geweest. Bovendien is zij haar gewelddadige echtgenoot ontvlucht. Tot wie moet zij zich richten voor bescherming? Zij heeft alles en iedereen achtergelaten om haar leven in veiligheid te brengen en heeft ook nergens een tijdelijk onderkomen. De enige plaats waar zij veilig is, is België”*.

Dienaangaande antwoordt de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“Een terugkeer naar China dan wel India zou een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone omstandigheden toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat niet om als buitengewone omstandigheid toegepast te worden. Er worden helemaal geen bewijzen voorgelegd die de bewering dat zij mishandeld werd door haar manen dat zij hiervoor geen bescherming zou kunnen krijgen in het herkomstland voorgelegd. Betrokkene verklaarde India pas in maart 2012 te hebben verlaten, het lijkt dan ook niet aannemelijk dat haar afwezigheid uit het herkomstland dermate lang was dat zij zich er niet opnieuw aan zou kunnen aanpassen. Uit de vragenlijst ingevuld in het kader van de asielaanvraag op 12 maart 2012 blijkt dat haar beide ouders nog in India woonachtig zijn. Betrokkene zou ook nog een zoon en een dochter hebben in India, alsook een broer en twee zussen. Er wordt niet aangetoond dat deze familieleden inmiddels niet meer woonachtig zouden zijn in India. Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij geen enkel familielid of vriend meer zou hebben waarbij ze tijdelijk terecht zou kunnen tot zij weer op eigen benen zou kunnen staan. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Aldus heeft de verwerende partij geantwoord op de door de verzoekende partij summier aangevoerde buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij gaat amper in op de concrete motivering van de bestreden beslissing. Zo stelt zij dat niet van haar kan verwacht worden dat ze na twee jaar afwezigheid uit haar land beroep zou doen op andere personen voor financiële steun en opvang. Vooreerst kan niet ingezien worden waarom zij dit niet zou kunnen. Bovendien betreffen die andere personen wel naaste familie zoals ouders, broers en zussen. Hoe dan ook heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven dat indien zij dit niet zou wensen, zij beroep kan doen op de IOM. Vervolgens gaat ze opnieuw in op het

gegeven dat zij meent dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zoals eerder aangestipt heeft ze dit niet concreet aangevoerd als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag en weerlegt ze hiermee geenszins de motivering van de verwerende partij dat zij zich beperkt tot beweringen en geen enkel begin van bewijs aanbrengt. Zodoende toont zij ook niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing behept zou zijn met een gebrek.

De nieuwe argumenten die zij thans voor het eerst aanvoert in haar verzoekschrift kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gevoerd en bijgevolg ook niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen die helemaal niet terug te vinden waren in de aanvraag. Zo de verzoekende partij meent dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst omwille van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag in te dienen. Evenwel dient er toch gewezen te worden op het gegeven dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in beroep door de Raad werd verworpen op 29 april 2014 en dat de Raad in zijn arrest nr. 123 333 reeds heeft gesteld dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt niet terug te kunnen keren naar India.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat haar zus onder dezelfde omstandigheden wel de status van vluchteling toegewezen kreeg, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus betreft, doch wel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt dat de afstamming niet werd nagegaan en dat zij niet werd uitgenodigd om een DNA-test te ondergaan. Ook hier meent ze dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat andere verzoekers wel de kans krijgen om hun afstammingsband te bewijzen.

De verzoekende partij gaat echter niet in op de concrete motivering in de bestreden beslissing waarin het duidelijk wordt dat de verwerende partij wel degelijk een zeker onderzoek heeft verricht. Zo wordt in eerste instantie aangegeven dat de verzoekende partij geen officiële documenten voorlegt waaruit de afstammingsband zou blijken. Verder verwijst de verwerende partij naar de vragenlijst die door de verzoekende partij werd ingevuld in het kader van haar asielaanvraag op 12 maart 2012, waarbij ze verklaarde 1 broer en 2 zussen te hebben, doch waarbij de naam van de zus die in België zou wonen niet voorkomt. Vervolgens heeft de verwerende partij het dossier van de vermeende zus nagetrokken en daaruit blijkt dat deze evenmin de naam van de verzoekende partij opgaf. Tevens verklaarde de verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag dat ze geen familie in België had. Tot slot wijst de verwerende partij er op dat het wel vreemd is dat de verzoekende partij pas sinds 13 augustus 2014 officieel staat ingeschreven op het adres van de vermeende zus, terwijl die vermeende zus al sinds 2007 in België verblijft.

Uit de voorgaande motivering acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de verwantschap van de verzoekende partij en haar vermeende zus in twijfel te trekken zonder hierbij de verzoekende partij uit te nodigen voor een bijkomende DNA-test. Bovendien komt het aan de verzoekende partij toe om de afstammingsband te bewijzen. Dit kan zij doen door een DNA-test te ondergaan. Op heden liggen echter geen elementen voor die de motivering van de bestreden beslissing doet wankelen.

Waar zij een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, blijft de verzoekende partij zeer vaag. Zij toont geenszins aan dat andere personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden op een andere wijze werden behandeld. Zij maakt dan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Hoe dan ook gaat de verzoekende partij ook niet in op het onderdeel van de motivering waarin gesteld wordt:

“Wat er ook van zij, wat de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar vermeende zus voldoende hecht

is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. De vermeende zus koos ervoor om zonder betrokkene naar België te reizen en zij opteerde er voor om pas jaren later ook in België terecht te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."

De verzoekende partij tracht aan te tonen dat er wel sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM doch zij gaat niet in op de vaststelling van de verwerende partij die van oordeel is dat de relatie met haar zus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. In het geval van relaties tussen meerderjarige zussen heeft het EHRM er inderdaad al op gewezen dat het louter samenwonen niet voldoende is doch dat er ook een zekere afhankelijkheid dient te bestaan. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers en zussen.

Nu door de verzoekende partij op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, dient niet verder te worden ingegaan op haar bespreking van artikel 8 van het EVRM.

Ook op dit vlak maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering gebrekkig is of dat de verwerende partij een foutieve toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de door haar aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU